

Szervizt avattak Kisteleken

Leggyorsabban fejlődő ott volt dr. Antalffy György, országgyűlési képviselő, Kovács Imre, a megyei tanács elnökhelyettese, valamint Kistelek nagyközség párt- és állami vezetői. A 10. sz. Volán Vállalat igazgatója, dr. Csizsár Károly avató beszédeben ismertette az új létesítmény rendeltetését, majd dr. Antalffy György országgyűlési képviselőt felkérte a telep bejáratánál kifeszített nemzeti színű szalag átvágására, s ezzel a szervizállomás felavatására. A megjelentek tapsa közepette a képviselő e szavak kíséretében adta át rendeltetésének az új létesítményt:

Négy évvel ezelőtt határozták el a 10. számú Volán Vállalat vezetői, hogy a fuvarozási igényekkel lépést tartva új, korszerű környezetbe költöztetik a nagyközségben levő kirendeltséget. A helyi és a megyei tanács vezetőivel folytatott tanácskozás eredményeként döntés született abban is, hogy az országban elsőként ezen a telepen lakossági igényeket kielégítő szervizállomást is létrehozni. Ennek megfelelően készítették el a terveket, s a megyei tanács 1 millió forintot hozzájárulással huszonhat hónap alatt végezte el a szükséges építőmunkát a CSOMIÉP.

A Vaspálya utcában felépült, minden részében korszerű szervizállomás és gépkocsitelep tegnapi avatásán

— Vívják ki minél hamarabb a szállítási és gépkocsijavítási szolgáltatást igénybe vevők teljes elismerését. Órizzék meg a telepen a most tapasztalt rendet és tisztaságot, és érvék el a tervekben szereplő termelési eredményeket.

Ezt követően a vendégek megtekintették a telep műszaki berendezését és a szociális létesítményeket, majd az ügyfél-váróteremben baráti beszélgetést folytattak az új üzem dolgozóival.

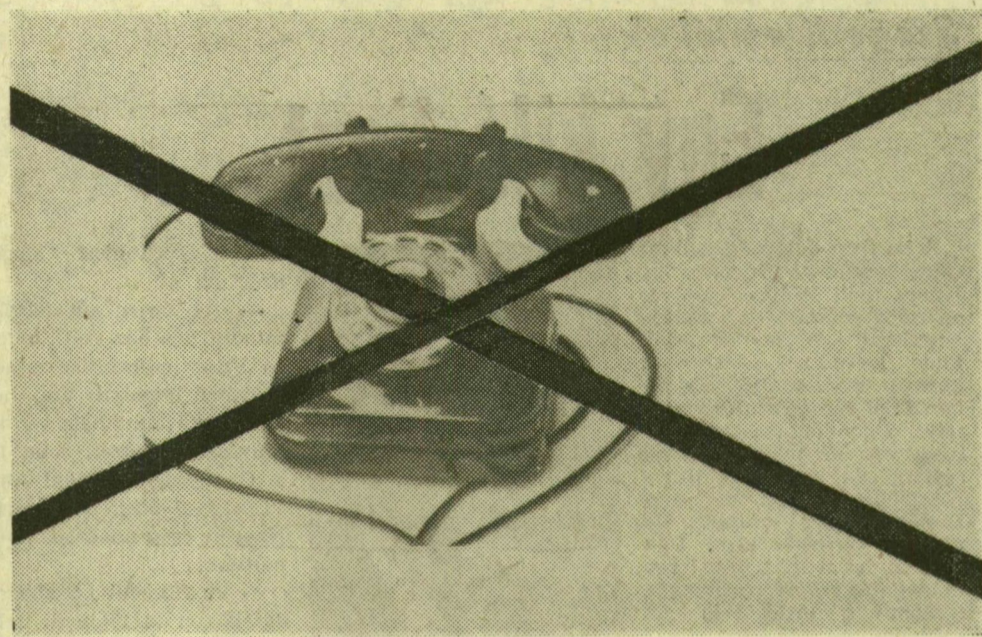
Kutatásfejlesztés

Négy évre szóló kutatás-fejlesztési megállapodást kötött a Mezőgépjavító Intézzel a Budapesti és a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár, a Konzerv-

ipari Tröszt, a KGM és a MÉM. Így koncentrálják anyagi és szellemi erőiket a korszerű, nagy teljesítményű gépek komplex mezőgazdasági tervezésére. (MTI)

Öregek egészségi állapota

A nyugdíjkorhatáron felüli lakosság 77 százalékának egészsége kielégítő — állapította meg legújabb felmérésre és orvosi véleményekre alapozva a Központi Statisztikai Hivatal. A KSH most első ízben készített olyan felmérést, amely az idős emberek egészségi állapotával foglalkozik. Maguk az összeírt öregek általában rosszabbnak tartják egészségüket a valóságosnál. A 77 százalék helyett csupán 65 százalék érzi úgy, hogy egészsége legalább közepes, 24 százalék tartja egészségét kifejezetten jónak vagy kifogástalannak, holott az orvosok szerint az összeírt embereknek kerekén egyharmada e kategóriákba sorolható. Az orvosi tapasztalatok szerint a nyugdíjkorhatáron felüli nők 78, a férfiak 76 százalékának egészsége közepes, jó vagy kifogástalan, az érdekelt emberek véleményét figyelembe véve azonban ez az arány 64, illetve 67 százalék, vagyis mindkét nembeliek kedvezőtlenebbül ítélik meg egészségüket a ténylegesnél, s ezen belül is a nők pesszimistábbak. Nagyon rossznak az idős férfiaknak 6, a nőknek 7 százaléka érzi egészségét, az orvosi vizsgálatok szerint e kategóriában is sok a hipochonder. A nők elsősorban magas vérnyomásra, a szívrendellenességeire, reumára, ízületi gyulladásra panaszkodnak. Ugyanezek a betegségek az idős férfiaknál is a leggyakoribbak.

Hívó és hívott

A csengő megszólal. Nyílik az ablak. Idősebb hölgy hajol ki rajta:

— Mit óhajt?

A csengetőnek most nagyon kell uralkodnia magán. Hogy szólni tudjon. Érti, hogy az a „pánt” egyre feszebb a mellkasán, szívét is mind jobban szorítja, nehezen veszi lélegzetet. Ismerni ezeket a tüneteket, végigélte már jó néhányszor a folytatást is. Tudja, hogy sürgős segítség van szükség. Összeszedi, megembereli magát, igyekszik pontosan, érthetően fogalmazni. Nem jajgat, ez nem természet. Szerényen, halkán elnézést kér, bemutatkozik, megmondja, hogy nagyon rosszul van. S azt kéri: értesítsék telefonon, ezen és ezen a címen, számon a hozzátartozóit.

sem erre, sem arra. Ajánlotta viszont a szerény becsengetőnek, hogy a Marx téri nyilvános telefonfülkéből hívja föl, akit éppen akar.

„Erre könnyek között, ismételteltem kértem: higgye el, valóban nagyon-nagyon rosszul vagyok. Mire ő, megismételve a fenti tanácsot, becsukta az ablakát. Leengedte a ruáját is.”

Így maradt egyedül egy beteg asszony az utcán, az ablak alatt, amely most a közömbösség hideg jelképeként meredt föléje.

Egyre erőtlenebbül, a falnak támaszkodva támolygott tovább a csalódott beteg. Marx tér? Hiszen ha addig volna ereje eljutni — haza is menne a saját lábán.

„Szerencsére lakásához közel van a szakszervezet épülete. Az ajtót még nyitva találtam...”

feledjem: azért került ilyen gyorsan az ügyeletes orvos elé, mert a betegtársak természetesen gesztussal engedték előre.

És senki sem gyanakodott: mindez csak azért van...

Miért is? Ugyanaz az idős néni nyitja meg csengetősemre a kaput. Kérdésemre magyarázza: a közeli vendéglőből is zavarták már őket esténként. Részeg nők is. Ezért lett volna az óvatosság? Másrészt nem látott szerintük olyan betegnek az illető, hisz nem is kért mást, csak hogy telefonáljanak az adott címre.

Az, amit a tudomány a „csalódás törvényének” nevez, szintén közrejátszhatott tehát a kerek elutasításban. De csak egy motívumként. Hiszen az éjjeli portás esetében mégsem ez munkált. Le kell és le is lehet győzni tehát ezt az érzést — a megbizonyosodásig.

A közöny egyik szerkezeti eleme ez a MINDIG KÉT FÉL VAN

keserű tanulságú epizód. Szenvedő alanya azt mondja: ilyesmink többé nem szabad előfordulnia. Nálunk — nem történhet meg. Jó lenne hinni.

A beteg — akit baján kívül ez a lelki sérülés is megviselt — nyilván soha sem felejtje már el a bezárt ablakot, a lerántott rolót. Mi se feledjük, hogy küzdeni kell a közöny, az érdektelenség ellen.

Hogyan? Azzal, hogy elítéljük az ilyen jelenségeket? Igen, azzal is — egy szilárd erkölcsiségű közvélemény a maga erős elvárásával befolyásolhatja a személyes döntéseket. De elsősorban nyilván saját életünknek, minmindennapi cselekedeteinknek lehetünk bírái, s ha kell, változtatói. Magatartásunkat, reakcióinkat, indulatos mondatainkat tehetjük mérlegre.

„Hogyan kell élni?” — erre a kérdésre mindenki a saját életével keresi a választ. Bizonyos, hogy az él helyesen, aki nemcsak az írott, kiszabott köteleységeit teljesíti, hanem az íratlan szabályokat is jól tudja és képes betartani.

Udvariasság? Szívesség? Kedvesség? Jóság? Segíteni akarás? Az összetartozás tudata? Az egymásra utaltság átérzése? Mi minden kell ahhoz, hogy egy bizonyos — az emberi kapcsolatokat jelképező — telefon megszólaljon?!

Mindig két fél van: hívó és hívott. S ha életritmusunk ezerszer jelez is „elfoglaltat” — a mások ügye-baja iránt, s különösképp az S. O. S.-jelek iránt nem maradhatunk közönyösek.

Simai Mihály

Ipari szövetkezetek, 1972

Feltárni a munkaszervezés tartalékait

Fejlődnek, növekszenek, erősödnek az ipari szövetkezetek. Az a tény, hogy tavaly már az egymilliárd forintot meghaladták Csongrád megye ilyen szervezetei, arra is figyelmeztet: ezek a rugalmas közömműhelyi egységek egyre inkább túlnőnek a régi keretekben. Egyre több közülük a középüzemrangú.

Szegeden például egy sor építkezve, gépekkel is korszerűsítve, új üzemi környezetet kialakítva fejlődő szövetkezetet találunk manapság. Gondolhatunk az Univerzál Ktsz termelésérettőségére az új telephelyen, a Tömegcikk Ktsz új alagútkecsence-beállítására és a csanádpalotai részleg létesítésére éppúgy, mint a FÉMTEX Ktsz üzemépitésére, korszerűsítésére. De új telepet épített magának — ha nagy nehézségek közepette is — a Nívó Ktsz kollektívája, s próbálja most már végleg megoldani a gondokat.

Kétségtelen, hogy egy-egy új épület, egy-egy új, termelékenyebb gép beállítása nagy lépés előre. Nagy lépés, ha a zsúfoltság után jobb körülmények közt, tágasabb helyen dolgozhatnak a szövetkezetiek, ha könnyíti a munkát egy importgép, ha valamelyik közlési lakossága is besegít a termelésnövekedésbe. De az ilyen előrelépés csak egy lépcsőfok fölé: a korszerűsített üzemen valóban korszerűen is kell dolgozni. Gazdaságosan, szervezeten, rugalmasan alkalmazkodva a magasabb követelményekhez.

Ez az, amiről egy percre sem feledkezhetnek meg a szövetkezeti elnökök, a gazdasági s politikai vezetők, a tagság. Meg kell vizsgálni, szakszerűen és kritikus szemmel a munka egész bel-

ső mechanizmusát. Vajon ezekben a nagyra nőtt szövetkezetekben nem kísért-e tovább egy-egy korábbi beidégzés, az újat egyes területeken nem fékezi-e a régi, a megrakott, a sablonos? Nem hatnak-e tovább régi szervezési hiányosságok, amik most már végleg túl kell lépni?

A sajátos körülményekből is következők: üzem- és munkaszervezésben a szövetkezeti ipar messzebből indult, és sajnos, sok tekintetben hátrább is tart, mint a nagyobb üzemek, gyárak — az állami ipar. De a régi gondokon túl kell lépni — s mint annyi más eredmény elérésére, erre is képesek a szövetkezetek.

S ha valahol, úgy a ktsz-ekben különösen fontos és megszívlelendő a tanács: a szervezetség alapfeltételeit kell megteremteni elsősorban. Ott is, ahol új üzemszervezetek, új gépekkel munkálkodhatnak, de ott is, ahol a helyszűke gondjával küszködnek még. „A munka- és üzemszervezés a szövetkezetek egyik legjelentősebb tartaléka a munka hatékonyságának növelésére” — hangsúlyozta el a megállapítás a megyei KISZÖV legutóbbi küldöttgyűlésén. Igaz szavak: a pontatlanságot, a tervszervezetiséget, az anyagellátási és egyéb hiányosságokat megszüntetve, új meg új tartalékokat fedezhetnek föl a szövetkezeti tagok. S nem csak ott, ahol eddig jobban egyengették a megújulás útját, nemcsak a megnőtt, hanem a felnőtség felé tartó többi szövetkezetben is figyelni kell erre a lehetőség-
re. Arra gondolva, hogy nem csak az új építkezés és az új berendezés, hanem az új szemléletmód magában is elvezethet a várt megújuláshoz. Sőt, valójában ez a fontosabb. Hogy „kicsiben” is

meg tudják lelteni a legjobb megoldásokat, hogy ne csak „kacsalábban forgó” irodaházzal, de, ha nincs rá lehetőség, anélkül is el tudják képzelni a korszerűen munkálkodó kis- és középüzemeket.

Rend és fegyelem, ütemes, kapkodás nélküli munka, következetes fejlesztés, a munka- és szociális körülmények alapos elemzése-javítása, a veszteségidők csökkentése; íme, mennyi feladat — s egyben mennyi lehetőség. A jobb eredmények elérésének lehetőségei — éppen ezért érdemes igyekezni kiaknázniukkal. Hogy az eddiginél is jobban fejlődjenek, növekedjenek, erősödjenek az ipari szövetkezetek.

Gyermek- és ifjúságvédelem a szegedi járásban

Tegnap, kedden délelőtt a járási hivatal épületében ülést tartott a szegedi járás gyermek- és ifjúságvédelmi munkabizottsága. Az ülésen három község — Szőreg, Öt-tömös és Tiszasziget — albizottságainak munkájáról számoltak be az albizottságok elnökei: Nagy Lajosné, Bakos Balázs és Nacsá Józsefné. A beszámoló után az állami gondozásba vétel és a gyermekek kihelyezésének járási tapasztalatait ismertette Solymosi Ilona, a gyermek- és ifjúságvédelmi intézet munkatársa.

Az ülés tanulságai arra készítettek a bizottságot, hogy felhívással forduljon a járás közsegeihez. A felhívás jó néhány fontos javas-

EGY ELÉRHETLEN TELEFON

Színhely: a Tolbuhin sugárút, időpont este fél kilenc. Nézd föl, az ablakra az ősz hajú, beteg asszony, s várja a természetes humanus gesztust. A bajbajutott megsegítését. Hisz a zománczott tábláról nyilvánvaló: itt olyan hivatású ember él, akinek nyilván telefonja is van.

A becsengető számára annál érthetlenebb, ami ezután következik. Az idősebb hölgy a lányát hívja az ablakhoz, aki oly könnyedén utasítja el az alkalmatlan, kodót, mintha, mondjuk, használt ruhát akarna tőle vásárolni.

„Igazolásomul nyújtottam a személyazonosságim, orvosi igazolásomat — emlékszik vissza a szenvedő fél —, de hiába.”

A telefon tulajdonosa ugyanis nem volt kíváncsi

VOLT, AKI MINDJÁRT UDJTA

A többi, mint mondani szokták, már úgy zajlott: „ahogy a nagy könyvben meg van írva”, illetve: ahogyan nincs megírva, de íratlan erkölcsi kódexünk legfőbb szabályai közt az ember szerepel. Vagyis: az emberi segítőkészség és együttérzés jegyében.

A szakszervezeteknél Kiss Illés volt szolgálatban a portán akkor este. Ez a derék ember: hogy-hogy nem, mindjárt tudta, mi ilyenkor a tennivaló. Behívta, támogatva leültette, pohár vizet adott és már tárcsázta is a megadott számot. S hamarosan már az SZTK éjszakai ügyeletén vizsgálták a beteg, s adták neki a görcsoldó injekciót, írták föl a további gyógyszereket. El ne

hessenek vissza a családba, az iskolába. Az állami gondozásba vételt is jobban meg kell fontolni a jövőben. A munkabizottság azt ajánlja, hogy először pártfogó kirendelésével próbálkozzanak. Viszont az állami gondozás megszüntetését a jövőben egy, a családban végzett környezet-tanulmányok kellene megelőznie, és ennek eredményéhez is kellene kötni nem csupán a szülői szándékhoz, vagyis a gyermek visszavételére iránti hajlandósághoz.

A járási bizottság felhívása szerint a javítóintézet elhelyezést is jobban meg kell gondolni, mint eddig, és ha akad más lehetőség is, inkább azzal élni. Például pártfogó kirendelésével.